

Kiss Ábel Lukács: Amikor a munkádnak értelme van – civil szervezetek szerepe a társadalomban

Kiss Ábel Lukács, a Dorkász Szolgálat igazgatója előadásában a civil szervezetekről, munkájukról beszélt. A témát igen tágra értelmezve a hallgatók megismerhették a szolgálat céljait, és azt, hogyan lehet manapság jótékony akciók keretében segíteni a körülöttünk élőknél, és elgondolkozhattak arról, hogyan lehet „jól” segíteni.

Megtudtuk, hogy a segélyszervezetek gyakran nagyköveti szerepet töltenek be, azaz közvetítenek a rászorulóknak és a segítők között. A Dorkász Szolgálat missziója, hogy magyar adományokból magyar embereknek tudjon segíteni – nem szavakkal, hanem tettekkel. Gyakran mélyszegénységben élő embereket is támogatnak, és a céljuk nem az emberek megtérítése. Olyan projekteket csinálnak, amelyeknek „van értelme”, ami azt jelenti, hogy változást hoznak az emberek életébe, mégpedig mérhető változást. Fontos azt is megtanítani a rászorulóknak, hogy ők is tenni tudnak azokért a változásokért, amelyek az életüket jobbá tehetik, azaz partnernek tekintik őket a segélyszervezet. A Szolgálat segít abban is, hogy a résztvevők felfedezzék saját tehetségüket, készségeiket.

Különböző formákban támogatják az időseket és betegeket, ezekről pedig konkrét példákat is bemutatott az előadó. Emellett vannak olyan programjaik is, amelyeket a börtönökbe, javítóintézetekbe is bevisznek, mint pl. a drámapedagógia vagy a művészeti tevékenységek. Hisznek abban, hogy lépésről lépésre, kiszámítható formában kell érkeznie a segítségnek, hogy változásra készítsék a rászorulókat, és emellett önállóságra neveljék őket. Érzékenyítő kérdéskérdések is érkeztek Kiss Ábel Lukácstól a hallgatóság felé arra vonatkozóan, hogy vajon megérdemlik-e a szegénységet a szegénységben élők, az ő hibájuk-e, amiben élnek, és kinek a felelőssége az egész helyzet.

Az előadó szerint más emberek története kapcsán mindenkinek érdemes végiggondolnia a saját életében is, hogy milyen emberré lett, mennyire határozta meg a múltja, vagy mennyire tudott túllépni az esetleges gátló tényezőknél, mi tehetünk önmagunkért, a saját fejlődésünkért, mennyire van a kezünkben a saját sorsunk. Gondoljuk végig, van-e a környezetünkben rászoruló, és mit tudunk tenni érte, van-e szerepünk a körülöttünk élők életében.

Az előadó bemutatta, hogy segítői tevékenységben megjelennek az állami szervek, intézmények, az egyházak és civil szervezetek. A rendszerben természetesen mindenkinek megvan a maga helye és szerepe. Ha valaki szociális munkás beállítottságú, azaz szeret elmenni a helyszínre, és ott foglalkozni gyerekekkel vagy idősekkel, akkor a szociális intézményeknél érdemes jelenkezni ilyenfajta szolgálatra. Az egyházaknál a gyülekezeti tagok önkéntesen látják el a feladatokat. A civileknek (egyesületek, alapítványok) gyakran nagyobb mozgásterük van, és közben lehet, hogy normatív támogatás alapján ellátják a közfeladatokat is, mint pl. az étkeztetés vagy az idősgondozás. A Dorkász Szolgálat azonban olyat csinál, amit mások nem. Léte függ az adakozóktól, így azonban olyan helyekre is el tud jutni, és olyan dolgokat is meg tud tenni, amelyet egy másik szervezetnek nincs módjában. A Szolgálatnak „csak” az adakozók felé kell elszámolnia, nincs hatalmas bürokrácia a rendszerben, így viszont elláthat olyan projekteket, amelyeket más szervezetek nem tudnak. Végül bemutatta a holland példát, ahol gyakorlatilag önkéntesek látják el a feladatok nagy részét szakemberek irányításával.

Búcsúzóul felvetett néhány kérdést a résztvevőknek, amelyet érdemes ebben a korban, munkába állás előtt végiggondolni:

- Milyen a személyiségünk?
- Miért születtünk ilyenek?
- Miért születtünk meg?
- Mi a feladatunk az életben?
- Hogyan határozza meg a személyiség a pályaválasztást?
- Hogyan tudjuk, hogy a helyünkön vagyunk?
- Mi az a feladat, amitől szárnyalni tudunk?

Pogány Emese